

Projekt Informačního centra pro mládež „Časák ICM“ funguje v Českém Krumlově již od roku 2010. Hlavní myšlenkou a motivací pro nás je rozšířit mladým lidem jejich možnosti z oblasti médií. Nabídnout prostor pro tvůrčí činnost, kde si každý zájemce najde něco, co ho baví a zajímá. Stále jsme otevření spolupráci – nabízíme možnost jak celoročního naplňování elektronické verze časopisu na stránkách www.casakicm.cz, tak jednorázovou spolupráci (článek, foto, reportáž, doplňovačka apod.).

V této elektronické verzi časopisu pro mladé najdete různé druhy příspěvků – od cestovatelského povídání, přes básničky až po úvahu.

Přejeme všem čtenářům příjemné počtení a budeme se těšit na Vaše náměty na emailu: icm@icmck.cz.

Pracovnice ICM Magdalena

Knihy co mění život

Autorka: Nikola Vydrová

Nízkoprahový klub pro děti a mládež BOUDA

NZDM Bouda je snadno dostupný a bezpečný prostor určený dětem a mládeži od 6 do 26 let, který kromě poradenství a preventivní činnosti nabízí zájemcům různé možnosti trávení volného času.

Pravidelné aktivity NZDM Bouda:

- středy od 14:00 hodin - doučování a pomoc s úkoly, malování (aktivita pro volně přichází),
- čtvrtky od 18:00 - 20:00 hodin - Klub filmové historie (promítání filmů na přání).

„Máš vlastní hudební nebo taneční skupinu a nemáte, kde zkoušet? NZDM Bouda ti nabízí prostor k pravidelným zkouškám. Kontakt: 733 765 844.

NZDM Bouda, Špičák 114, Český Krumlov

Autorkou těchto knih (i hlasových záznamů) je Louise L. Hay. Spisovatelka, která pochází z Los Angeles. Dokonce i pořádá a vede semináře o metafyzice.

Její knihy jsou o osobním růstu, spoustě motivačních slov do života a o hromadě příběhů mezinárodně uznávaných osobností. Například lékařů, filozofů, léčitelů, vědců, odborníků na zahradničení, zpěváku a spousty dalších. Je spousta publikací vydaných i v češtině ovšem kniha, která mě zaujala nejvíce, stojí za zmínku.

Byla to kniha s názvem „Tajemství“. Mám jí stále doma a mohla bych jí číst dokola a dokola.

Existuje už i kniha s názvem: „Tajemství pro mladé“. Doporučovala bych její přečtení. Pro ty co by do ní chtěli jen nahlédnout si myslím, že i v knihovnách jí už najdete.

Každopádně doufám že si její knížky někdo oblíbí jako já.

Fotografie: zdroj <http://www.louisehay.com/>

Máš chuť ukázat tvému okolí a přátelům tvou vlastní tvorbu?

Víš o zajímavých věcech a událostech, máš přehled a nechceš si to nechat pro sebe?

Zkrátka, chtěl bys přispívat články či jinými dílky do časáku?

Tak se ozvi a můžeš se s námi podílet na novém projektu, jímž je elektronický a tištěný časopis Informačního centra pro mládež Český Krumlov.

Budeme rádi za každý příspěvek i nápad.

Jak vypadá Časák ICM?

Mrkni na www.casakicm.cz

Kontakty:

Centrum pro pomoc dětem a mládeži, o.p.s.

Informační centrum pro mládež

Český Krumlov

Špičák 114 (žlutá vila, bývalé jesle, vlnařský

381 01 Český Krumlov

tel.: 380 712 427

e-mail: icm@icmck.cz

Básničky

Autor: Ondřej Kotyza

1.

Ó Bože, slečno, tedy paní,
to nemůže být zdání,
jak jen to Vaše krása dělá,
že mi vyrazila duši z těla...
Odpusťte tu paní,
byl to pouhý šprým,
víte, jaké je to štvání,
udělat pouhopouhý rým?

2.

Vyplňte, paní
bez váhání
veškerá milencova přání!
Lepší je hřešit-
nu a pak se kát,
než se kát a nic nedělat.

3.

Teď bloudí nocí sám dál a dál,
halí se černou, snad se bojí,
ukázat svou pravou tvář.
Odrazem jasu on se stal,
v něm však nedobrovolně stojí
a odhání tu zář.
Pak zdá se, že to světlo vzal
slunci a že tvář má dvojí,
že je jen velký lhář.
Pro tuto chvíli nezaváhám,
třeba se nikdy nevrátí,
pobízen tou zlatou opratí,
doufám, však padám a nevstávám...

4.

Podívám se do tvých očí dlouze,
nechci umřít kvůli nevyřčené touze...
Mé srdce jen poskočí,
když se se mnou svět zatočí.
Ten hluboký, krátký pohled
oči barvy lahodné hnědi.
Na srdce mé nebere žádný ohled
ten lesklý hrot z mědi.

5.

S postupem času,
jak padá listí,
následuji zvuk jejího hlasu,
ale bojím se, že to ta slečna zjistí...
Vlasy barvy roztaveného zlata,
hebké jak hedvábí,
postava- dílo sochařova dláta,
jak koryto vádí,
je vyprahlý můj dech,
vzpomínka na tebe vyloudí můj vzdech...

6.

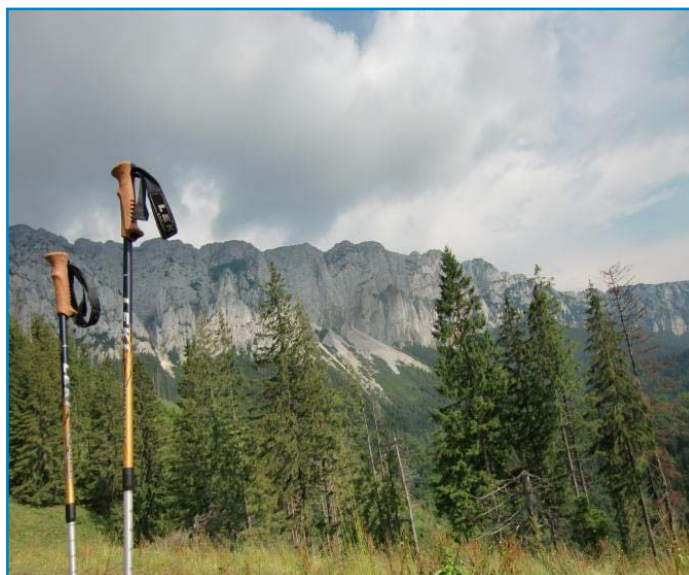
Zatím co ty spíš sladce,
já proklouznu ven hladce,
na balkónu vzpomínám na tvou tvář,
měsíce přikryla Tě zář.
Nejspíš jsem do tebe cvok,
od věčnosti dělí mě teď pouhý skok,
jak se mne můžeš ptát,
jestli Tě mám vůbec rád?
Proto volím pád do propasti temné,
toužím po spokojenosti věčné...

Rumunsko

Autorka: Anna Frnochová

Jako každoročně mě přepadl pocit, že už jsem nějak moc dlouho na jednom místě a že je s tím potřeba něco provést. Prázdniny se pomalu blížily a mnoho cestovních kanceláří přepnulo na last minutový systém. Kdyby se mi jednoho dne zachtělo kamsi k moři na dovolenou snů, kde se člověk v lepších případech pravidelně otáčí, aby jeho opálení bylo symetrické, dozajista bych takové nabídky využila. Mě však po celoročním sezení ve škole neláká dovolená strávená v horizontální poloze. Proto jsem zvolila Rumunsko. Zemi plnou horizontů, které si však musíte nejprve pěkně po svých vydobýt.

Jídlo nakoupeno, vše úsporně zabaleno a může se vyrazit! Po dvacetihodinové cestě autobusem jsme se konečně ocitli v sedle, ze kterého jsme měli vystoupat na první nocležiště, ale sotva jsme vystrčili nos z autobusu, hned nás zalil oslavný příjezdový déšť. Když bylo deštovým oslavám konec, vyra-

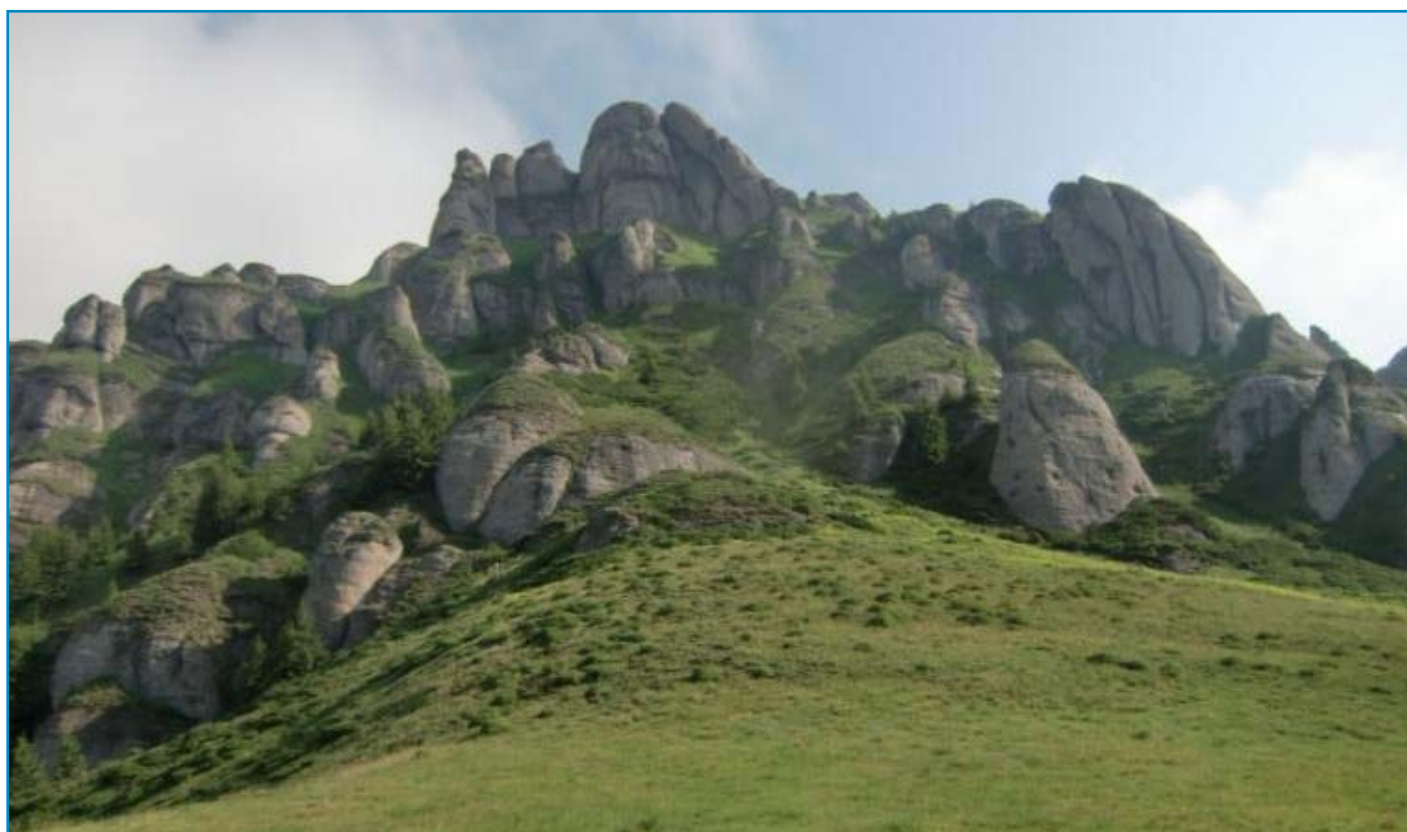

zili jsme, postavili stany a těšili se, že už se nám alespoň pro dnešek déšť vyhne, opak byl ale pravdou. Hned první noc jsem započala vsedě, neboť jsem se snažila držet stan, který vypadal, že odletí i se svými obyvateli. Nicméně ledový klid mého přítele mi napověděl, že je z hlediska fyziky nemožné, aby stan odletěl i s námi a že případně odletí bez nás. Zalehla jsem tedy a probudila se ráno na stejném místě. Stan měl sice po nočním zápolení s větrem pochroumanou jednu tyčku, ale nedalo se svítit, cesty zpět už nebylo. Následovalo celodenní toulání mezi skalními věžemi pohoří Ciucaș. Zde mám jej jednu radu, když se zastavíte, abyste se podívali do mapy, neodcházejte příliš nalehko, nevyplatí se vám to. Aneb jak jsem odešla bez batohu a musela jsem se pro něj vrátet.

Celý den se kolem nás honily bouřky, až nás jedna zastihla, naštěstí už jsme byli na sestupu, řádně jsme promokli, ale sluníčko nás vysušilo a mohli jsme pokračovat.

Další den jsme se potřebovali přesunout o něco dále, a abychom tím nezabíli úplně celý den, chtěli jsme se alespoň nechat vyvézt lanovkou na Bucegi, ale protože foukal silný vítr, lanovka nejezdila. Pár chytrých rumunských hlav se však dalo dohromady a řeklo si, že když chce turista nahoru, musí přeci nahoru a zřídili si pro tyto nepříznivé povětrnostní podmínky kšeft, vyvezli nás nahoru terénními auty. Výlet to byl ne zcela podle našeho gusta, ale alespoň jsme měli tu čest seznámit se s rumunskými Krkonošemi. Po absolvování ďábelské jízdy jsme pokračovali v přesunu pod další pohoří. Autobus nás vyložil, místní nás varovali před sesuny půdy a my se doslova vyšplhali až na (podle mého názoru) nejhezčí louku v Rumunsku. Ta se rozprostírá přímo pod monumentálním skalnatým a ostrým pohořím Piatra Craiului. Na hřebeni jsme se však nedostali, neboť další den nám byly bouřky opět v patách. Podnikli jsme alespoň túru po suťovisku těsně pod pohořím, která nám přichystala mnohé pěkné výhledy.

Nové ráno bylo ve znamení opětovného balení a vydání se na protější hřeben Iezer Păpușa. Po opětovném velmi prudkém nástupu nás čekala odměna. Salaš plná brynzy. Místní sezónní obyvatelé nebyli příliš komunikativní, ale nakonec byli za směnný obchod rádi. Po tomto hřebeni jsme putovali další tři dny. Podařilo se nám i zahlédnout medvěda, avšak už víme, že pokud příště na medvědy, tak potichu. Poslední noc jsme strávili opět na poměrně větrném místě ve výšce přes 2200 metrů nad mořem a nebylo nám ani teplo ani moc do zpěvu, neboť jsme věděli, že tímto naše cesta končí. Ráno nás čekal už „jen“ sestup dolinou mezi Iezerou Păpușou a Fagarasem k autobusu a závěrečné odbahňování v ledové řece pro civilizovaný svět.

Stáří – relativní pojem..?

Autorka: Tereza Opelková

Stáří. Na první pohled nevinné slovo. V jisté fázi života ale postihne každého. Anebo ne?

Kdy člověk přestává být mladý a začíná být starým?

Pro předškolní děti je mladá maminka s tatínkem a stará je pak babička s dědečkem. Budeme-li postupovat po věkové hranici vzhůru, pomyslná čára, která dělí mládí od stáří, se začne snižovat. Mnozí rodiče by se divili, kdyby slyšeli, jak o nich jejich třináctileté dítě suverénně prohlašuje, že jsou staří. A prarodiče? Ti vyrůstali v době, kdy noviny a televize jásalý nad úspěchy sedmé pětiletky a smály se hloupým imperialistům. Není se tedy čemu divit, že z pohledu náctiletých už jsou téměř nad hrobem.

Od věku 18let se ale jakoby začalo měnit vnímání světa. Mladí lidé s nově nabytým řidičákem, maturanti či vysokoškoláci najednou začnou, od svých jen o pár let mladších kamarádů, slyšet, že jsou staří. Jakto? Nepocítují na sobě žádné známky pomalu se rozpadajícího se těla, vlasy jim nešediví a celý život mají ještě před sebou. Hranice stáří se v jejich mysli začne posouvat směrem vzhůru. Najednou jsou rodiče čilými mladíky.

Život letí vpřed, je nám třicet, čtyřicet, usazujeme se, zakládáme rodiny. Kolem očí a úst se objevují první vějíře vrásek a sem tam v hřebenu zůstane šedý vlas. Přesto jsme stále mladí. Jdeme s dobou, zvládáme dotykové telefony, počítače,

naše oblečení není označováno za retro a stále chodíme rádi na koncerty nebo s kamarády „na jedno“.

V padesáti jsou pro nás šedesátníci stále ikonou mládí. A když je nám šedesát? Stále je vše v pořádku a nepocítujeme nějak výrazné známky stáří. Snad jen ta kolena, záda a zuby trochu zlobí...

V sedmdesáti jsme prarodiči na plný úvazek. Naše děti a vnoučata za námi jezdí častěji. No a řekněte sami, mezi lidmi o polovinu mladšími než my sami, to se snad člověk může cítit stár?

V 75 letech začínáme pravidelně chodit svým vrstevníkům na pohřby. V osmdesáti už nás nazývají pamětníky a v devadesáti letech nám začínají chodit oficiální blahopřání od obce či města. Vnoučata mají děti a my jsme prarodiče. Svět nás ale stále překvapuje. Snad je to tím, že paměť už neslouží tak dobře jako dřív. A snad i právě proto se od 90letého staříka můžeme dozvědět, že se cítí čilý jako rybička.

Je tedy možné přesně určit hranici, kdy se z mladého člověka stává starý? Že ano? Že ne?

Dle mého je jen na nás, jestli se rozhodneme zestárnout ve dvaceti, v padesáti nebo nikdy.

Jednou mi bude sedmdesát, osmdesát a třeba i devadesát, ale až se mě budou ptát, budu jedna z těch, co odpoví: „Cítím se čilý jako rybička.“

Senioři juniorům a junioři seniorům

Autorka: Františka Kuncová

...tak se jmenoval taneční „neformálně vzdělávací“ program, který připravili společně Centrum pro pomoc dětem a mládeži, o.p.s. Český Krumlov a Informační centrum seniorů v Českém Krumlově, které vyvíjí svoje aktivity v rámci občanského sdružení ICOS Český Krumlov.

V hlavních rolích programu, který se uskutečnil v prostorách Nízkoprahového klubu Bouda, vystupovali na jedné straně krumlovští senioři spolu se členy tanečního klubu Remedium Praha a na druhé straně členové romského dětského tanečního souboru Benga Čave, který vede pan Josef Toušek.

Program se uskutečnil jako součást aktivit CPDM a ICOS k Evropskému roku aktivního stárnutí a mezigenerační solidarity. Cílem programu bylo propojit děti a seniory prostřed-

nictvím zajímavého programu, kterým byl tentokrát tanec.

V rámci akce tak postupně vystoupil klub Remedium Praha a krumlovští senioři, se svým repertoárem kruhových a country tanců, kdy senioři učili svoje tance dětské účastníky. Pak následovalo vystoupení romského dětského souboru a „lektorské“ role se vyměnily – členové Benga Čave učili krumlovské a pražské seniory svoje tance.

Atmosféra na programu byla výtečná a všem účastníkům se akce líbila. Velmi vítané bylo mimo jiné také občerstvení připravené pro všechny účastníky krumlovskými seniorkami. Největší ohlas sklidily domácí buchty, koláče a řezy.

Vydává ICM Český Krumlov - projektové pracoviště Centra pro pomoc dětem a mládeži, Spičák 114, 381 01 Český Krumlov
Tel: +420 380 712 427, e-mail: icm@icmck.cz, www.cpdm.cz, www.casakicm.cz

Redakce: Mgr. Vlastimil Kopeček, Iva Sonnbergerová, Magdalena Zronková

Korektor: Magdalena Zronková

Grafická úprava a sazba: Daniel Maruna

Vydáno za podpory města Český Krumlov a Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR